

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Der er jo ganske mange af de synspunkter, der har været fremført i debatten i dag, som ikke er helt ukendte, heller ikke for mig. Men lad mig sige om især de borgerlige oppositionspartiets bemærkninger om, hvordan det egentlig går her i samfundet, at det jo da altid er noget, at man hele vejen rundt har registreret nogle fremskridt i de senere år.

Og når man synes, dette forslag til finanslov for 1998 er så kedsommeligt, så har det jo lidt sammenhæng med, at der ikke er nogen grund til panik, at der er en kurs, der er blevet holdt, og en kurs, der virker, og at det, vi kan konstatere, er, at det danske samfund i de sidste 4-5 år har haft en bedre udvikling i beskæftigelsen, i bekæmpelsen af arbejdsløsheden og i forbedringen af de offentlige finanser end stort set alle andre lande, i hvert fald i EU-området. Så det må jo egentlig være lidt anstrengende at skulle holde den kritiske retorik ved lige i disse debatter gang på gang på gang.

Det, der er sket i de sidste 5 år, er, at hvor der dengang, da vi startede på vores arbejde under den nuværende regeringschef, var modløshed på grund af en rekordstor arbejdsløshed i Danmark og et stort underskud på de offentlige finanser og derfor en berettiget frygt for, om vores velstand og vores velfærdssamfund kunne hænge sammen, så har vi nu fået et velfærdssamfund, der er mere end fuldt finansieret, som kan hænge sammen, og som vi er i fuld gang med at forny og forbedre på en vældig masse områder.

Og vi har brugt en stor del af fremgangen i disse år til at rette op på de mangler og skavanker og de for lange ventelister, der var i den offentlige service ude i amterne og kommunerne. Og det er for mig en væsentlig pointe i sig selv at understrege nok en gang, at de samlede offentlige udgifter ikke er steget, men faldet, og at de først og fremmest er faldet, fordi antallet af mennesker på overførsler er stærkt faldende i de seneste år.

Men dér, hvor der har været offentlige udgiftsstigninger, og dér, hvor der er blevet ansat flere i den offentlige sektor, er ude i amterne og i kommunerne på præcis de områder, som stort set alle partier her i Folketinget og stort set hele befolkningen har været enige om at de ønskede forbedringer på, og som medierne har skrevet om: i sygehusvæsenet, i psykiatrien, i ældreomsorgen og i børnepasningen.

For man kan nu engang ikke passe 130.000 flere børn, end man gjorde i januar 1993, uden at der er nogle, der skal passe dem – det er ret indlysende, det er ret banalt – og det er derfor regeringen ikke kan købe den fremstilling af virkeligheden, der går ud på, at nu er den offentlige sektor fuldstændig ude af kontrol og nu er stigningen i den offentlige beskæftigelse foruroligende stor, for den fremstilling af virkeligheden er simpelt hen forkert.

Men vi er enige med amterne og kommunerne i, at det ikke kan fortsætte i det tempo i årene fremover; det er vi enige om. Og i vores prognose, i vores plan for år 2005, taler vi om en vækst i beskæftigelsen på ca. 240.000 fordelt i forholdet 2 til 1 mellem den private og den offentlige sektor.

Der skal altså også i de kommende år være en mærkbar fremgang i beskæftigelsen i den offentlige sektor, men selvfølgelig ikke så stor som i 1997, hvor den formentlig er på 23.000, men hvor de 22.000 er i psykiatrien, børnepasningen, ældreomsorgen og sygehusvæsenet.

Og så skal man jo også huske, at væksten i den offentlige beskæftigelse fra 1994 til 1998, som vi forudser den nu, ikke er mere i gennemsnit per år end de ca. 10.000, som vi også regner med i årene fremover. For der har jo været en vækst i den offentlige beskæftigelse fra 1994 til det, som vi nu ser for os i finanslovsforslaget og dets forudsætninger, på godt 40.000 og i samme periode en vækst i den private beskæftigelse på godt 100.000.

Lad mig desuden sige, at det altid undrer mig, at der i diskussionerne med den borgerlige opposition er denne manglende sammenhæng mellem på den ene side en, jeg havde nær sagt fra gang til gang mere og mere udtalt bekendelse til velfærdssamfundet og så de løfter om skattelettelser på mellem 10 og 60 mia. kr., der med jævne mellemrum nærmest rystes ud af ærmet.

Jeg kan slet ikke forstå, hvordan det hænger sammen, for det, der virkelig koster noget i det danske samfund, er dels de store indkomstoverførsler og dels den offentlige service med hensyn til sundhed, uddannelse, børnepasning og ældreomsorg, og der er ikke nogen, der skal bilde mig ind – og forhåbentlig heller ikke nogen større del af befolkningen – at man kan indfri disse løfter om store skattelettelser uden at lade den private pengepung klare nogle af disse bærende og væsentlige udgiftsområder i vores velfærdssamfund.